

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, χρόνια πολλά.

Μεγάλη μέρα η χθεσινή, σαν τις μεγάλες γιορτές του χειμώνα. Η Ελλάδα γιορτάζει απ' άκρη σ' άκρη. Το δεκαπενταύγουστο δεν είναι μόνο θρησκευτική γιορτή.

Η Παναγία δεν είναι μόνο η Θεομήτορα, στις καρδιές των Ελλήνων είναι η θεότητα μητέρα. Έχει δεθεί τόσο με την αγάπη, την παρηγοριά, την ελπίδα, την προστασία, τη στοργή. Είναι η Ελεούσα, η Παρηγορούσα, η Γοργοεπήκουσα.

Ο Λαός μας την έχει αγαπήσει και υμνήσει όσο καμμία άλλη Αγιότητα. Μέχρι και Υπέρμαχο Στρατηγό τη θέλει. Και σε πόσες δύσκολες καταστάσεις δεν στράφηκε η ελπίδα κι απαντοχή στη Μεγαλόχαρη, την Παντάνασσα, την προστάτιδα.

«Την πάσαν ελπίδα μου εις Σε ανατίθημι, μήτηρ Θεού φύλαξον με υπό την σκέπην σου».

Έτσι την είδε πάντα ο κόσμος ο δικός μας κι έτσι την γιορτάζει. Τα πανηγύρια πολλά στην ελληνική ύπαιθρο. Και οι παιδικές μας αναμνήσεις από το δεκαπενταύγουστο πολλές.

Μέναμε στα χτήματα εκείνους τους καιρούς, το καλοκαίρι και την παραμονή της γιορτής η γιαγιά και μείς μαζί, πηγαίναμε να κοιμηθούμε στο σπίτι στο χωριό, να σκουπίσουμε και να καταβρέξουμε το δρόμο γιατί θα περνούσε η εικόνα της Παναγίας. Γινόταν η περιφορά της εικόνας στο χωριό. Μια χαρούμενη αναστάτωση στην όλη ζωή της κοινωνίας. Και έτυχα, φίλε μου, κι εγώ μεγάλος σε ένα μου ταξίδι και είπα να ξαναζήσω τα παιδικά μου.

Και ακολούθησα την περιφορά της εικόνας, οι δρόμοι τώρα άσφαλτος, κι η μουσική του Δημο, αλλά οι άνθρωποι γύρω μου άγνωστοι. Ούτε ένας γνωστός, καθώς οι ηλικιωμένοι δεν ακολούθουν μες τον ήλιο.

Γιώργο, με πήρε το παράπονο και δεν ακολούθησα πάνω από διακόσια μέτρα. Και η ατμόσφαιρα δεν ήταν εκείνη η γιορτερή ατμόσφαιρα των παιδικών των χρόνων.

Αυτοκίνητο, τηλεόραση, κομπιούτερς, κινητά τηλέφωνα, άλλος κόσμος, άλλη ζωή.

Ν Ο Σ Τ Α Λ Γ Ι Α

Γύρισα εν' απόβραδο με νόστο φορτωμένος στο καλορίζικο χωριό, το γραφικό στον κάμπο. Όμως δεν ήταν το χωριό της παιδικής μου μνήμης. Αντίς για τις σταφίδες του, τ' αμπέλια τα μετόχια βρήκα μιας πόλης γειτονιά με τα προβλήματά της. Τα σπίτια σύγχρονα, άνετα κι η βρύση συντριβάνι και άσφαλτος και θόρυβος και η κυκλοφορία... Και μόλυνση και άνεση και πρόβλημα και άγχος. Νεόδμητη η εκκλησιά, τουριστικό σημάδι, καλοβαλμένη, όμορφη. Όμως δεν είναι εκείνη καρδιά κι εστία του χωριού στα παιδικά τα χρόνια.

Όλα αλλαγμένα τωρινά κι οι άνθρωποι μονάχα κάποιες μορφές από το χτες δικοί κι αγαπημένοι. Ω, νάταν μπορεσάμενο να φύγω, να ξεφύγω στα παιδικά τα χρόνια μου και στους καιρούς εκείνους...

Και μού 'μεινε παρηγοριά να πάω στο κοιμητήρι. Να ξεχαστώ μες στους σταυρούς, να επικοινωνήσω με γονικά, με συγγενείς, με παιδικούς μου φίλους.

Με τη ζωή που έφυγε, με τη ζωή που φεύγει...

Γρηγόρης

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη με τη νοσταλγία σου, που μάς παρασέρνει στις δικές μας αναμνήσεις και προτιμώ τις όμορφες. Οι κακές πέρασαν και αφού δεν μπορώ να τις διορθώσω, προτιμώ τις όμορφες αναμνήσεις που δίνουν χαρά. Βέβαια, το λέμε κιόλας πως ό,τι θυμάται ο καθένας χαιρείται.

Στην Αλεξάνδρεια είχαμε πολλές εκκλησίες, αλλά δεν θυμάμαι καμμία της Παναγίας, όμως αυτό δεν σημαίνει ότι δεν ήταν «μεγάλη μέρα» για την Ορθοδοξία και δεν υπήρχε ελληνικό σπίτι που να μη γιόρταζε κάποια Μαρία ή Δέσποινα και κάποιο Παναγιώτη...

Ούτε στην οικογένειά μου έχουμε πολλές Μαρίες και Παναγιώτηδες, όμως στην Αλεξάνδρεια είχαμε τον θείο Παναγιώτη (Σαντορινιό) έναν φημισμένο εστιατόρα και στη γιορτή του συμμετείχαμε όλοι με ενθουσιασμό. Επειδή συνθηζαμε να κάνουμε δώρο τούρτες και πάστες στους εορτάζοντες, η τραπεζαρία στο σπίτι του θείου Παναγιώτη έμοιαζε την ημέρα αυτή με πολυτελές ζαχαροπλαστείο και σαν παιδιά τρέχανε τα σάλια μας μέχρι ν' αρχίσει το σερβίρισμα.

Στο Αντελαίντ εκτός από τον εκκλησιασμό, γιορτάζαμε διαφορετικά τις Μαρίες και Παναγιώτηδες, με λίγα γλυκίσματα σπιτίσια, αλλά πολύ φαγητό βρε παιδί μου. Οι γιορτές ήταν ευκαιρία ν' ανταμώσουν συγγενείς και φίλοι το Σαββατοκύριακο μετά την ημέρα της γιορτής που ήταν εργάσιμη στην Αυστραλία και οι προτεστάντες δεν τιμούν τη Θεομήτορα με

κατάνυξη, όπως τούς Ορθόδοξους και Καθολικούς.

Πάντα η Ορθοδοξία ευλογεί τον λαϊκό πολιτισμό και πάντα με το τελετουργικό της εκκλησίας συνδέονται και λαϊκά δρώμενα, το «Πάσχα του καλοκαιριού», όπως το περιέγραψε ο συγγραφέας και ζωγράφος Φώτης Κόντογλου.

Να αναφέρω και λίγη ιστορία για την έξοδο της Παναγίας, σύμφωνα με το Συναξάρι. Όταν ήρθε η ώρα, της εξόδου της Παναγίας στάλθηκε και πάλι ο αρχάγγελος Γαβριήλ να της αναγγείλει την θέληση του Θεού και Υιού της. «Χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία. Σου φέρνω μήνυμα από τον Υιό σου. Ήρθε η ευλογημένη ώρα να πας κοντά Του και να δοξαστείς όπως σου ταιριάζει. Ετοιμάσου λοιπόν και σε τρεις ημέρες θα έρθει Εκείνος να πάρει την τίμια και αμόλυντη ψυχή σου».

Ύστερα ανέβηκε στο αγαπημένο της Όρος των Ελαιών για να προσευχηθεί, εκεί που προσευχήθηκε για τελευταία φορά ο Υιός της πριν από το πάθος Του.

Ανηφορίζοντας το μονοπάτι συνέβη το απροσδόκητο: Τα δένδρα και οι θάμνοι του δρόμου έγερναν και την προσκυνούσαν. Κατευθύνθηκε στο σημείο εκείνο του κήπου που είχε προσευχηθεί και ο Κύριος. Γονάτισε ταπεινά, ύψωσε τα σείπά της χέρια και ατένισε τον ουρανό και αφού ευχαρίστησε το Θεό τον παρακάλεσε για την σωτηρία του κόσμου.

Την τρίτη ημέρα μετά την επίσκεψη του αρχαγγέλου, η Κυρία Θεοτόκος αφού ντύθηκε μόνη της τα νεκρικά της ενδύματα, κάλεσε τους φίλους της και ξάπλωσε ήρεμα στην κλίνη της. Τότε συνέβη το εξής θαυμαστό γεγονός: Μια δυνατή βοή ακούστηκε στον σπίτι της, μια φωτεινή νεφέλη το κάλυψε. Πάραυτα μεταφέρθηκαν σε νεφέλες από τα πέρατα της οικουμένης οι άγιοι Απόστολοι προκειμένου να παραβρεθούν στην έξοδό της. Η Κυρία Θεοτόκος, αφού χαιρέτισε και ευλόγησε όλους, παρέδωσε την αγία ψυχή της στα χέρια του Υιού της ο Οποίος κατέβηκε από τον ουρανό για να την παραλάβει ο Ίδιος...

